

Arrest

nr. 89 864 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 14 juni 2011 en 19 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.06.2011 en 19.12.2011 bij onze diensten werden ingediend door:

B., Q. (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ partner B., N. (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige kinderen

B., A. geboren te (...) op (...)

B., A. geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel I u mee dat de verzoeken onontvankelijk zijn.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn Identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Voor wat betreft verzoeker B., Q.:

Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 20.10.1989. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet geslaafd worden. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dienen de aanvragen onontvankelijk verklaard te worden.

Voor wat betreft verzoeker B., N.:

Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 03.02.2000. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene.

Betrokkene legt tevens haar geboorteakte voor. Op deze geboorteakte wordt de nationaliteit van verzoekster echter niet vermeld.

Bijgevolg kunnen deze beide bewijselementen de identiteit van betrokkene niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2,2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 1° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe de nationaliteit van verzoekster vast te stellen, en nationaliteit is een van de constitutieve elementen van de identiteit bepaald en het eerste lid, §2,1°. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van Identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 28 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.

Wat betreft de geboorteakte van de zoon Agron, dient opgemerkt te worden dat de zoon geen medische attesten voorlegt.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B, van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B, van 22 november 1981 (B.S. van 6 december 1981) en gewijzigd door het K.B, van 22 Juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving,

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het WIPR. Verzoekers doen onder meer gelden dat eerste verzoekster een identiteitskaart heeft voorgelegd én een geboorteakte die nog werd uitgereikt door UNMIK op 8/2/2008, dat duidelijk is dat deze geboorte akte nog niet de Kosovaarse nationaliteit kon vermelden maar dat hieruit wel mag blijken dat verzoekster na de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo, de Kosovaarse nationaliteit bekwam. Aangezien verzoekster op 8/2/2008, een week voor de onafhankelijkheidsverklaring, officieel geregistreerd stond in Podujevo, wordt zij ingevolge artikel 28 van de nationaliteitswetgeving beschouwd als onderdaan van Kosovo. Het staat, zo stellen verzoekers, hoe dan ook vast dat *“personen die onderdaan waren van de Federatie en afkomstig zijn uit Kosovo, sedert de onafhankelijkheid de nationaliteit van Kosovo hebben verkregen.”*

2.2. De verwerende partij doet in haar nota het volgende gelden :

“In een eerste en enig middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 WIPR.

Verzoekers stellen dat de voorgelegde identiteitskaart van verzoeker inderdaad een verlopen identiteitskaart heeft voorgelegd, doch dat verzoekster een identiteitskaart heeft voorgelegd van de Federatie, die onbepaald geldig is. Ze menen dat aangezien België de onafhankelijkheid van Kosovo heeft erkend en aangezien verzoekster een week voor de onafhankelijkheidsverklaring geregistreerd stond in Podujevo, zij ingevolge artikel 28 nationaliteitswetgeving beschouwd dient te worden als een onderdaan van Kosovo.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:(...)

Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonbaar maakt. Verzoekers kunnen hun identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat de volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit van verzoeker bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekers.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoekers een identiteitskaart voorlegden van de Federale Republiek Joegoslavië, voor verzoeker uitgereikt op 20.10.1989 en voor verzoekster uitgereikt op 03.02.2000. Verzoekers legden identiteitsdocumenten voor die reeds verlopen waren op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Dit is het determinerend motief.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling, die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoont. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009).

Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit - zijnde een constitutief element van zijn identiteit - dient aan te tonen.

Op basis van de stukken van het administratief dossier en meer bepaald op basis van de voorgelegde identiteitsdocumenten van de Federale Republiek Joegoslavië, die niet meer bestaat, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekers niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door hen aangebrachte stuk.

Hierbij heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar tevens zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011 waarin het volgende werd opgemerkt:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. ¶"

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat eveneens uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Deze zienswijze wordt tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Verzoekers tonen evenmin aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste en enig middel is niet ernstig."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, deze motieven die hen gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenwel blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers zich veeleer

verzetten tegen het standpunt dat de bij de aanvraag voorgelegde documenten geen bewijs kunnen uitmaken van nationaliteit en voeren zij dus onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op en correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3, 2° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;(...)”

Uit voormelde bepaling blijkt dat een vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wil worden zijn identiteit moet aantonen. Enkel vreemdelingen wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die een toelaatbaar cassatieberoep hebben ingesteld tegen een arrest waarbij hun asielaanvraag werd afgewezen zijn overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, vrijgesteld van deze verplichting. Het staat niet ter discussie dat verzoekers zich niet konden beroepen op deze vrijstelling.

Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet stelt daarnaast dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 van voornoemd artikel of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.7. *In casu* stelt de Raad vast dat tweede verzoekster aan de aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitskaart heeft toegevoegd uitgegeven door de autoriteiten van de Federale Republiek Joegoslavië, op 3 februari 2000, alsmede een geboorteakte uitgevaardigd door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo). Verwerende partij verklaart de aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat in de voorgelegde identiteitskaart niet wordt verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene en de geboorteakte haar nationaliteit niet vermeldt.

2.8. Het wordt niet betwist dat de nationaliteit één van de elementen van de identiteit is die moet worden aangetoond. De vraag die zich thans stelt is of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen.

2.9. Een dergelijke identiteitskaart blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document werd uitgevaardigd door de autoriteiten van een staat die thans niet meer bestaat dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een dergelijk document kan ook het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een document van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.10. Twee vaststellingen dringen zich op ten aanzien van de motivering aangaande de door tweede verzoekster bijgebrachte documenten. Enerzijds brengt de verwerende partij geen elementen bij die erop zouden wijzen dat er ernstige twijfels zouden bestaan over de voorgehouden nationaliteit van tweede verzoekster - zij stelt enkel dat deze niet wordt bevestigd door de door haar voorgelegde stukken. Anderzijds heeft de verwerende partij, terwijl uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de verschillende elementen die de aanvrager bijbrengt om zijn identiteit aan te tonen moeten worden beoordeeld in hun onderlinge samenhang, de door tweede verzoekster bijgebrachte stukken beide op zich beoordeeld, maar niet in hun onderlinge samenhang. Inderdaad bevat de voorgelegde geboorteakte geen informatie over de actuele nationaliteit van verzoekster maar het gegeven dat ze werd uitgevaardigd door UNMIK en dus in Kosovo, kan een indicatie zijn van de door verzoekster voorgehouden nationaliteit.

2.11. Samenvattend moet worden gesteld dat terwijl de verwerende partij luidens de motieven van de bestreden beslissing geen elementen aanbrengt die ernstige twijfels doen rijzen omtrent over tweede verzoeksters nationaliteit, de samenlezing van de identiteitskaart en de geboorteakte het standpunt van verzoekster lijken te bevestigen. Het kwam dan ook aan de verwerende partij om de documenten in hun onderlinge samenhang te beoordelen en desgevallend te motiveren dat en om welke reden er ernstige twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit van verzoekster die een onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zouden belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9^{ter}, §2, 1° van de vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9^{ter}, §3, 2°, van de vreemdelingenwet louter op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht in het licht van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel. De argumentatie van de verwerende partij, noch haar verwijzing naar rechtspraak, doet hieraan afbreuk.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS